

ГАРМИДЕР У ДНІПРІ

Вірші

Щука

Щука-злюка, неслухняна,
відкусила хвіст сазану,

розігнала карасів,
а за ними й пічкурів!

Нашипіла на ляща —
той не знає букви «ща»!

Як уздріла окунців,
то дала їм штурханців!

Що ж не так у злюки? —
Зуб болить у щуки.

В'юн кричить їй: «Ти здуріла?
У лікарню! Ото діло!

Не допоможуть гнів і крики —
зубчику потрібні ліки!».

Нечемні туристи

Лин лящу листа писав
і на річку позирав:

«Наш Дніпро колись був чистий...
Неотесані туристи

в річку кидають сміття
і псують линам життя.

Щука, окунь і судак
це підтверджують: «Так! Так!».

Треба риbam всім сказати:
«Наш Дніпро слід пильнувати!

А туристів-нехлюїв,
сміттярів і тюхтіїв

дружно будемо кусати —
у Дніпро не пхайте п'яти!».

Карасі та Івасі

Сполошились карасі,
бо з'явилися івасі.

«Що ви робите в Дніпрі?» —
запитали їх вугрі.

«Із далеких вод — до вас,
вчора виплили з Черкас.

Звуть нас — риба івасі,
ми є мешканці морські».

Ось такі мандрівники
припливли під Позняки.

Прісноводні карасі
подружились з івасі.

«Ми карасики сріблісті,
живемо тут років з триста!

Нумо разом гратися,
разом і сміятися!»

Язикаті плітки

Пліточки пліткують вправно:
от, наприклад, нещодавно

говорили про вівсянку —
корчить з себе та панянку.

І базікали про сома,
що у того не всі вдома.

Теревенили про моду,
про новини і погоду,

про космічні кораблі
та події у Дніпрі.

Коли щуки пропливали
плітки миттю замовкали.

ГАРМИДЕР У ЧОРНОМУ МОРІ

Вірші

Морська ластівка

Морська ластівка тривожна
плаває туди-сюди:

«Дорога хвилина кожна,
гляньте, хмари навкруги».

Галасує, метушиться:

«Дощ почнеться вже ось-ось!...».

«Дівчино, тобі це сниться», —
каже їй поважно глось.

«Де ти бачила це диво —
в морі темнім йтиме дощ?
Може, буде сніг і злива
чи сардина зварить борщ?»

Ластівки небесні знають,
час, коли ітиме дощ.

А морські лише сплітають
язиками», — буркнув глось.

Вугор читає свіжу пресу і мріє стати птахом

Одягнув він окуляри
і насупив брови.
В морі є страшні почвари
і страшні мікроби.

Зблід вугор, аж вкрився потом
від новин невітшних.

З моря виліз, глянув оком
на птахів горішніх.

«Там, у небі, всі щасливі,
бо нема мікробів.
В морі ж риби — полохливі,
бо страшні хвороби».

Хитрий глось на фуршеті відганяє інших риб від смачної ковбаси

Глось звернувся до хамси:
«Вам не можна ковбаси.

Рибки ви морські, дрібненькі,
й апетитики маленькі.

Краще дзьобайте горішки,
і не поспіхом, а трішки».

Враз з'явилась баракуда,
вередунка і прибудда:

«Все — моє, не заважайте,
і нічого не чіпайте!

Хочу — все! Вино, ковбаси,
сир, паштет і ананаси!».

Каже глось до баракуди:
«Їсти всі оці фастфуди

не завжди корисно, пані.
Краще їжте марципани!».

ГАРМИДЕР В АКВАРІУМІ

Вірші

Гурамі-воркотун

Як кохану він зустріне,
то від щастя воркотить.
Від кохання весь аж гине,
цілий день не їсть, не спить.

Півень каже: «Попоїж,
бо інакше — геть змарнієш.
Бо кохання — наче ніж
душу ранить». Вечоріє.

Знов гурамі воркотить
і акваріум весь чує.
Його голос аж тремтить.
Дама серця це цінує.

Пихатий півень

Він хизується собою,
наче справжній мушкетер!
Він готовий до двобою
будь-коли, хоч у четвер!

Не дай боже вороги —
от тоді усе почнеться.
Любить тишу навкруги.
Коли шум — одразу б'ється!

Розчепірить синій хвіст!
Набундючиться, мов сич!

Грізний, наче каратист!
Знахабніє — як павич!

Він не любить інших риб,
якщо ті пливуть поблизу.
Він підступний, мов бандит,
знають всі його мармизу.

Дзеркальце постав навпроти —
він об скло лобиськом — гуп!
Це не скумбрія й не шпроти,
і з таких не звариш суп!

Телескоп

Роздивляється він зорі
з вечора до ранку.
Очі в нього — мов квасолі,
кинуті у склянку.

Знає все він про комети,
космос і сузір'я.
Думає він про планети
й тихе надвечір'я.

Астрономії навчає
кожного сусіда.
Де Чумацький Шлях — вже знає
навіть зла цихліда.

Скалярії та їхні кавалери

Дві скалярії зібрались
у нічне кафе,

Причепурились, прибрались,
наче в Санта-Фе.

Там чекають кавалери —
кардинал, царьок.
Правда, хлопці — ненажери,
хочуть галушок.

А скалярії до танців
схильні, як завжди,
годувати ж голодранців
в них нема нужди.

Запитання:

1. Хто автор цих цікавих віршів?
2. Які риби живуть у морі, річці, акваріумі?
3. Поясни значення слова *гармидер*.
4. Знайди у віршах слова, близькі за значенням до слова *казати*.
5. Як треба ставитися до водойм? Вислови свою думку.

Олександр ВІЛЬЧИНСЬКИЙ _____

ДІДУСЬ АПЧИХ ТА ЙОГО ДРУЗИ

Весняна казка

У давньому місті Львові у старому парку на схилі гори під Високим Замком жив собі дідусь Апчих. Він був таким само старим та давнім, як сам парк, а може, навіть іще старшим. Адже пам'ятав навіть ведмедів, які колись водилися у лісах навколо Львова. Тих, які прокидались, як відомо, в березні, вилазили з берлог і починали займатися

своїми ведмежими справами, а саме — саджати проліски, підсніжники та інші першоцвіти. А дідусь Апчих любив квіти, а також трави, дерева та кущі, бо ж був лісовичком. Але перші весняні квіти він любив найбільше, може, тому, що вони з'являлися одразу, як сходив сніг, і символізували пробудження природи після довгої зими. Їхня поява означала, що і йому час братися до справ, вирушати у мандри в усі кінці величезного парку довкруг Замкової гори, а часом і далі.

Проте сам дідусь не садив ні пролісків, ні підсніжників, ні інших першоцвітів просто тому, що насправді він дуже маленький, навіть менший за проліска. І коли землю кропив весняний дощик, а у Львові, як відомо, це часте явище, то він навіть міг заховатися під квіткою, наче під парасолькою.

Але того року весна була пізньою й холодною, і на схилах Високого Замку довго лежав сніг. Дідусь Апчих не любив холоду і, коли весна затримувалася, він рідко виходив зі своєї теплої хатки під пеньком на краю парку. А коли все ж виходив розвідати, чи ще, бува, не настала справжня весна, то швидко вертався назад під свій пеньок.

Адже справжньої весни все не було і лише голосне дідусеве: «Апчих!» — розліталось навкруги, лякаючи його сусідку, пані Ворону, яка облюбувала собі для спостереження гілку старого клена вгорі над дідусевим пеньком. Бо хоча дідусь і був маленьким, але пчихав так голосно, що чути його було не лише на крутих схилах Високого Замку, а далеко за його межами. Сестриця Кахик зазвичай чула його аж у яру на Погулянці, а братик Хихик — у Стрийському парку. Втім, це й не дивно, бо ж у них, як і у всіх лісовичків із родини Хо, слух набагато кращий, ніж у людей.

Дядечко Хо — це їхній далекий родич, найвідоміший з усіх українських лісовичків, про нього колись навіть написав оповідання славетний письменник Михайло Коцю-

бинський. Дідусь Апчих уже не раз чув те оповідання, коли старші читали його своїм малюкам, або й від самих дітей, які брали в руки книжку, і їхнє читання долітало до його вух. От і минулої осені, коли ще було тепло і квартирки у багатьох вікнах ще були відчиненими, він чув його з уст хлопчика Дмитрика, який мешкає на шостому поверсі високого будинку біля підніжжя Замкової гори. І хоча Дмитрик лише недавно навчився грамоти і читав ще по складах, але дідусь Апчих усе добре чув і навіть пані Ворона також дещо чула, бо гукала йому з верхньої гілки:

— Ка-ар! Сусіде, чуєте? Знову про чарівний костур вашого дядечка!..

Ще б не чути — звісно, чув! Бо, попри те, що дідусь Апчих був дуже старим, на свій слух не скаржився, хіба що трохи на зір, але й то не надто. Він узагалі ні на що не скаржився і нічого не боявся, окрім хіба що протягів. Чомусь у них, лісовичків, саме так: вітряні протяги, що гуляють парком, йому ніколи не подобалися, і щойно зачувши їх, він голосно пчихав.

Лише один вітерець його тішив — той, що дув із півдня і зазвичай приносив тепло й віщував гарну погоду. А ще деколи він доносив до дідусевих вух голоси його сестриці Кахик і братика Хихика. Бо ж і Погулянка, і Стрийський парк розкинулися південніше його Високого Замку, тільки сестриця — ближче до сходу сонця, а братик — до заходу.

Запитання:

1. Де жив дідусь Апчих?
2. Чому його так називали?
3. Ким був дідусь Апчих?
4. Як звали його сестричку і братика?
5. Ким був для них дядечко Хо?
6. Пофантазуй! З ким міг дружити дідусь Апчих?

ЗМІСТ

Анатолій Дністровий

Гармидер у Дніпрі	3
Щука.....	3
Нечемні туристи	4
Карасі та івасі.....	4
Язикаті плітки	5
Гармидер у Чорному морі	6
Морська ластівка.....	6
Вугор читає свіжу пресу і мріє стати птахом.....	6
Хитрий глось на фуршеті відганяє інших риб від смачної ковбаси	7
Гармидер в акваріумі	8
Гурамі-воркотун	8
Пихатий півень	8
Телескоп	9
Скалярії та їхні кавалери	9

Олександр Вільчинський

Дідусь Апчих та його друзі	10
Весняна казка	10

Григорій Шегера

Школа для зайчат.....	13
Про нас, зайців.....	13
Урок другий. Заячі змагання	15

Лариса Федорченко

От би правил не було.....	17
От би бути кицькою.....	18

Леся Пронь

Сонечко в цяточку	20
Каченятко, яке загубилося	21

Григорій Фалькович

Фікулі	24
--------------	----

Фікулі.....	24
А може.....	25
Чайкам хочеться чайку'	25
Небесний сигнал.....	26
<i>Олена Худюк</i>	
Казки з Дрімайликової торби	27
Дві пташки.....	27
Великодня казка про писанку.....	30
<i>Світлана Лінинська</i>	
Пан Сирник і різдвяний пампушок	32
<i>Андрій Кокотюха</i>	
Жабеня, ставок і море : казки	45
Про те, як добре бути Жабеням	45
<i>Володимир Чернишенко</i>	
Паровозик раз-два-три	48
<i>Світлана Аман</i>	
Блогерка сорока з місця подій.....	52
Репортаж №1.: Як каченя плавати навчилося	52
Репортаж № 2: Великий жаб'ячий концерт	57
<i>Світлана Лінинська</i>	
Пан Сирник і подвійна паска	60
<i>Сергій Пантюк</i>	
Неслухняники	71
Яркові дні	71
Колисаночка	72
Казочка про кицю Мусю, песика Жука і ковбасу	72
Котик-поліглотик	73
Мурчик на пляжі	74
<i>Ліля Костишин, Богдан Мельничук</i>	
Пастка для орла	74
Друже Зайче, відчиняй!.....	74
<i>Лариса Миргородська</i>	
Повчальні пригоди Медунчика: майже невигадані історії.....	82
Знайомство біля помаранчевої поливальниці	82
Несподівана пригода у весняному місті	84